

til, at nogle ganske faa Medlemmer af hvert Ting vil faa Besked, saa langt som Ministeren ønsker at give dette Udvalg Besked, om det ene eller det andet, og i de allerfleste Tilfælde vil det vel blive saaledes, at dette Udvalgs Medlemmer bliver forpligtet til at beholde disse Oplysninger for sig selv. Hvilken større Betydning dette kan have for Rigsdagen, kan jeg ikke se; mig forekommer det at være langt vigtigere for Rigsdagen som Helhed, at Ministeren, naar han har særlige Ting at give Meddelelse om, sammenkalder begge Tingenes Medlemmer og paa fortrolig Maade giver de Meddelelser, han har at give. Jeg synes ogsaa, at alle Rigsdagens Medlemmer har et vist Krav paa at faa saadanne Ting at vide; alle vi, som sidder i dette Ting — og det samme gælder de Medlemmer, som sidder i det andet Ting —, er jo valgt paa lige Vilkaar og maa efter min Formening have lige stor Ret til at være vidende om de mere eller mindre vitale Spørgsmaal, om hvilke Udenrigsministeren kan have Oplysninger at meddele Rigsdagen. Her vil man indføre et Slags Cellesystem, som jeg finder meget lidt tiltalende.

Lovforslaget er desuden i mange Henseender ganske uklart. Det er saaledes i allerhøjeste Grad uklart, hvad man kan gøre Regning paa, at dette Udvalg vil faa at vide, det afhænger i alt Fald af Ministerens egen Afgørelse i saa Henseende. Endvidere er det en meget indviklet Forklaring, der gives paa, hvorvidt Meddelelserne, naar Ministeren endelig føler sig forpligtet sig til at give Udvalget Meddelelser, er hemmelige eller ikke hemmelige. Det hedder i Motiverne til Lovforslaget: „I Tilfælde, hvor en ubetinget Tavshedspligt ikke udtrykkelig er paalagt eller følger af de paagældende Oplysningers eller Forhandlingers Natur, er det en Forudsætning, at Udvalgets Medlemmer alligevel udviser en vis Diskretion ved den videre Meddelelse af Oplysninger og Forhandlinger, hvorom de kommer til Kundskab i deres Egenskab af Medlemmer af Udvalget.“ Men der fortsættes saa: „Paa den anden Side er det dog Tanken, at Udvalgets Medlemmer i fortrolig Form navnlig skal kunne gøre andre Medlemmer af deres Parti i Rigsdagen bekendt med fremkomne Oplysninger og Forhandlinger af denne Art.“ Jeg maa tilstaa, at der skal vist meget store Diplomater til at skelne mellem det paa den ene Side og det paa den anden Side her, mellem, hvor der maa gives Oplysninger til Medlemmer af Partiet, og hvor ikke, og jeg er tilbøjelig til at tro, at der omtrent hver eneste Gang,

Ministeren har givet Meddelelser, vil blive Anledning til Konflikt om, hvorvidt de nu skal holdes absolut hemmelige eller ikke. Jeg tror i det hele, at den Forklaring, der er opstillet her, slet ikke er til at oprettholde.

Men der vil jo ogsaa være Tilfælde, hvor den højtærede Minister ganske forbyder Udvalgets Medlemmer at lade de Oplysninger, de faar, gaa videre; hvis de saa alligevel gør det, skal de straffes med Bøder fra 100 Kr. til 1 000 Kr., for saa vidt det ikke efter Straffelovens § 80 vil medføre højere Straf. Jeg har nu ikke set Straffelovens § 80 efter, jeg ved ikke, om der der er Tale om Tugt-, Rasp- og Forbedringshus, men det er i alt Fald meget strenge Straffebestemmelser, den højtærede Regering her kommer og foreslaar bragt i Anvendelse for Rigsdagens Medlemmer. Jeg kunde fristes til at spørge, om det nu er Lovgivningsmagten helt værdigt, at man forelægger et Lovforslag, hvor man allerede ved Forelæggelsen gaar ud fra, at Rigsdagsmændene er Individier, overfor hvem man er nødt til at holde saadanne Straffebestemmelser i Baghaanden. Jeg tror ikke, at det vil blive særlig vel modtaget af alle Rigsdagens Medlemmer, selv om den højtærede Minister nylig fik en anbefaling fra sit eget Partis Ordfører. Dog forekommer det mig, at Formanden for Venstreparti ogsaa selv var noget betænkelig ved disse 1 000 Kr.s Mulker og de øvrige Straffe, der vil kunne blive Tale om i Henhold til Straffelovens § 80.

Heller ikke den Maade, hvorpaa dette Udvalg skal vælges, kan jeg anbefale til Vedtagelse i dette høje Ting, idet Valget jo skal foregaa efter samme Regler som dem, hvorefter man vælger Statsrevisorer, og jeg er i det hele af den Opfattelse, at dette Ting, som jeg er Medlem af, skal have en særlig Ret indenfor Rigsdagen, og at specielt, hvor der er Tale om saadanne Ting som her, maa Folketinget i og for sig være den eneste Repræsentation, som Ministeren har at forhandle med.

Jeg har altsaa mange Indvendinger at gøre overfor dette Forslag, og jeg vil gerne tilføje, at jeg har for Resten ogsaa mange Bemærkninger at gøre til den højtærede Udenrigsminister i Anledning af Gennemførelsen af hele den store Udenrigsreform, vi vedtog i Fjor; det skal jeg imidlertid ikke trætte med ved denne Lejlighed, men det forekommer mig, at den højtærede Udenrigsminister ikke har været helt heldig med at føre denne Lov ud i Livet i den Aand, hvori det var Kommissionens Mening,